

Tegen sommige opvattingen van Fabricius-Möller moest toen wel enig bezwaar geopperd worden. Tegen dit geschriftje kan niet anders dan een ernstig protest worden geuit en wel speciaal omdat het de moeite van vertalen niet waard was.

Op de titelbladzijde staat: „Nederlands van Johan Winkler”. Ik aarzel niet om mijn verbijstering uit te spreken, dat de heer Winkler zich tot deze vertaling heeft laten verleiden en dat de firma Daamen dit boekje uitgegeven heeft.

Zowel Winkler als Daamen zijn onder ons bekende en gewenste namen en de verschijning van dit boekje doet beiden geen eer aan.

Fabricius-Möller vertelt ons hier van de toestanden in Denemarken en als het waar is wat hij zegt, dan zijn die bedroevend te noemen. Het cijfermateriaal is voornamelijk genomen uit een dissertatie van Kirsten Aukén: „Onderzoekingen aangaande het sexuele gedrag van jonge vrouwen”. Het is voor ons niet te controleren of deze statistieken betrouwbaar zijn, maar het feit dat de auteur van „Een eerlijke sexuele moraal” zelf zegt vanuit zijn land vele protestbrieven te ontvangen, doet zeker twijfel rijzen aan de betrouwbaarheid van het materiaal. In elk geval kan men zeggen dat een doorwerken van de opvattingen van Fabricius-Möller in Denemarken, in de toekomst tot de meest ontstellende resultaten op het gebied der geestelijke volksgezondheid zal moeten leiden.

Wanneer de schrijver de vruchtafdrijving wil legaliseren als uiting van zijn streven naar een eerlijke moraal, dan merken wij ten eerste op, dat hier dan niet meer van moraliteit, maar van amoraliteit kan worden gesproken; ten tweede, dat de experimenten met de gelegaliseerde abortus provocatus in Rusland dermate desastreuze gevolgen hadden, dat het aantal opgewekte abortussen in de kliniek het aantal geboorten overtrof, reden waarom de Sovjetautoriteiten dan ook schielijk de wet hebben veranderd. (Zie de dissertatie van Dr F. Diemer-Lindeboom: „De ontwikkeling van het Strafrechtstelsel in Sovjet-Rusland”). Ten derde, dat deze arts een geweldige blunder maakt door te schrijven: „Eerst het Christendom gaf de stoot om de opzettelijke onderbreking van de niet gewenste zwangerschap, als een ernstige misdaad te beschouwen”; en in ons land door iedere collega, hetzij Christen of niet, in het gezicht zal worden geslingerd: „Nooit gehoord van de eed van Hippocrates?”

Blijkbaar is deze eed hem niet bekend. Het is dan ook te verwachten dat deze schrijver de Bijbel citeert, terwijl hij er niets van weet, over opvoeding spreekt, terwijl hij er geen enkel begrip voor heeft wat de opvoeding aan verantwoordelijkheidsgevoel eist, dat hij meent psychische conflicten te voorkomen door propaganda te maken voor sexueel verkeer vóór het huwelijk, maar er geen notie van heeft, wat iedere psychiater of seksuoloog hem zou kunnen vertellen, dat de ellende der neurosen, die juist hierdoor vaak ontstaan, althans even vaak als door onthouding, niet in een paar woorden is uit te drukken.

In de inleiding door Dr H. A. Hefling, arts te Amsterdam, die zeer voorzichtig het boekje aanbeveelt, staat, dat dit werk een waardevolle gids wordt geacht voor ouders ter voorlichting van hun kinderen, en evenzeer voor de rijpere jeugd.

Ik ben het met deze mening volkomen oneens. Hier en daar zegt de schrijver wel goede dingen over sexuele voorlichting, maar uit dit boekje spreekt een mens ons toe, die van het geweldige mysterie dat het worden van nieuw leven is, niet wil weten. Dit soort openheid en eerlijkheid getuigt van een humanistische, rationalistische geest, die de mens en zijn liefdeleven eigenlijk alleen biologisch gefundeerd kan zien. Daarom is dit geschrift een volstrekt verkeerde gids én voor ouders én voor rijpere jeugd.

v. d. H.